

[Thestrup.]

borgere, uanset hvad de har gjort. Jeg nægter ikke, at denne bestemmelse har givet anledning til overvejelser med hensyn til, om det ikke havde været bedst at lade dødsstraffen udgå af loven. Når jeg er kommet til det resultat, at den ikke bør udgå, er det udfra den ovenfor anførte betragtning, at vi må indrette os på forsvar og ikke på underkastelse, og at dødsstraffen efter min opfattelse er nødvendig i krigstid overfor visse grove forbrydelser. Hertil kommer, at en række af stormagter direkte er gået imod denne bestemmelse, og at en anden række af stater, deriblandt Sovjetunionen, vel ikke er gået imod den, men ikke har godkendt den ved en ratifikation af konventionen. Endelig må erindres, at vor tid har oplevet, og vi kan vel sige stadig oplever, behandlingsmåder af fanger, der er langt værre end døden, og som iøvrigt temmelig hurtigt fører til døden, således at den pågældende stat bliver fri for en direkte eksekution. Jeg tænker her på koncentrationslejrbehandlingen af mennesker. Mit parti har derfor besluttet sig til at gå ind for denne skærpelse af straffereglerne, derunder for dødsstraffen.

Under fredsforhold får den lovlige regering naturligvis også større magt til at afværge angreb — det er netop et af lovens formål —, men loven giver ingenlunde, som det, såvidt jeg erindrer, er blevet sagt her i tinget, et flertal ret til at undertrykke mindretallet. Foruden at lovens bestemmelser ikke giver adgang til noget sådant, må her den grundlovs-mæssige sikring af frihedsrettighederne tages i betragtning. Endvidere er der i retsplejeloven og de for retsplejen gældende grundprincipper stærke garantier for den enkelte overfor staten. Thi det må vel erindres, at det er de almindelige regler om, at den anholdte inden 24 timer skal stilles for en dommer, at han kun kan fængsles, når der er de særlige i retsplejeloven angivne grunde derfor, og at tvivl kommer den tiltalte tilgode, der er gældende, ligesom det er de almindelige domstole — og hverken standretter eller krigsretter —, der skal fungere.

Som nævnt er der under behandlingen af disse forslag opnået enighed om en del ændringsforslag. Nogle udtryk, som forekom os ubestemte, såsom udtrykkene „på anden ulovlig måde“ o. lign., udgår. Endvidere foreslås brugen af ordene „fjendtlig“ og „fjenden“ i alle tilfælde, hvor de ikke har relation til en eksisterende krigs- eller besættelsessituation, udeladt med undtagelse af i § 101: „Den, som med krig, besæt-

telse eller andre fjendtligheder for øje foretager nogen handling, hvorved bistand til fjenden forberedes, straffes“ o. s. v. Endelig udgår udtrykket „truende udsigt til krig“ undtagen i § 103: „Den, som under krig eller besættelse eller under truende udsigt dertil misligholder en kontrakt, der vedrører de af den danske stat i den anledning truffene foranstaltninger . . .“.

Det er rigtigt, at det straffbares område herved indskrænkes en del. Jeg tror dog ikke, at dette er til nogen skade. Det kan ikke bestrides, at loven vinder i klarhed derved, og da et af dens formål netop er at tilkendegive statsborgerne, hvordan de skal optræde, er dette meget vigtigt, men jeg tror heller ikke, at man i virkeligheden ville kunne have anvendt loven, hvis man bibeholdt disse udtryk, i stort videre omfang end nu; det vil sige, at man kunne måske nok have rejst tiltale i større omfang end nu, men jeg tvivler på, at det var lykkedes at få dom i ret mange tilfælde over personer, der hævdede, at de f. eks. ikke havde tænkt sig, at den pågældende magt kunne anses for fjendtlig.

Må jeg som slut på de almindelige betragtninger sige, at loven lader et vidt spillerum åbent for pressen. Fra alle sider i udvalget er vi enige om, at pressefriheden på engang er et af demokratiets bedste værn og største goder, og at man sjældent gør noget godt ved at forsøge på at indskrænke ytringsfriheden.

Om de enkelte paragraffer skal jeg bemærke følgende. Vedrørende § 99 har der været rejst det spørgsmål, om det ikke var nødvendigt at definere, hvad der forstås ved ordet „krig“, ligesom man har defineret, hvad der forstås ved ordet „besættelse“. Jeg er enig i, at man ikke har indladt sig på en sådan definition. Krig må være det, som folkeretten til enhver tid forstår ved krig. I den folkeret, jeg i sin tid læste, og som vist stadig anses for et fremragende folkeretligt værk, Frantz v. Liszts folkeret, defineres krig som „den med våbenmagt førte kamp mellem to eller flere stater“. Når vi har anset det for nødvendigt at definere, hvad der forstås ved besættelse, er det, fordi der vedrørende forståelsen af dette begreb har været rejst tvivl. Der har mig bekendt ikke været rejst tvivl om, hvad der forstås ved krig.

Vedrørende § 101, der lyder sådan: „Den, som med krig, besættelse eller andre fjendtligheder for øje foretager nogen handling, hvorved bistand til fjenden forberedes, straffes med fængsel indtil 16 år“.

Paragraffens formål er at ramme det så-